

XI

Giờ hành hình

RIMBÔ vớ chai huyết-ky tu ông ọc một hơi dài. Nốc xong, hắn lấy tay áo quẹt rượu dính trên mép, rồi cười ha hả, quăng chai vào góc nhà.

Ngồi bên YK đang trầm ngâm, Rimbô bẻ ngón tay kêu răng rắc :

— Ông không cung ly ăn mừng ư? Kẻ thù nguy hiểm nhất của chúng mình đã bị bắt, ông còn lo âu gì nữa ?

YK thở dài :

— Ông biết một mà không biết hai. Văn Bình không phải là đối thủ tầm thường. Chỉ có giết hắn mới ngăn được hậu hoạn. Tôi sợ hắn trốn khỏi nhà giam. Hắn mò được về Sài Gòn thì cả ông lẫn tôi hết thời.

Rimbo lại rú cười sáng sặc :

SÔNG GIÓ TAM KIỆU

39

— Ông yên tâm. Tôi sẽ đề nghị với họ, và chắc họ chấp thuận.

YK bật dậy như lò so :

— Ông nói đúng. Tôi chỉ nhận lời họ tác mặt thiết nếu họ chịu giết tên Z. 28.

Rimbô vừa dứt xong điệu xi-gà Ha van. Hắn ngửa cổ tuôn khói lên mái nhà, mắt lim dim như sợ mở rộng thì khoái tạc tan biến. Hai người đang ở trong một căn nhà sàn khá rộng. Phía sau là rừng núi trùng trùng điệp điệp, đỉnh cao khuất trong mây trắng. Đối diện là rừng. Toàn rừng là rừng. Màu xanh mát mắt chạy dài đến chân trời xa thẳm, thỉnh thoảng lại cong mình dưới cơn gió mát từ trên núi thổi xuống.

Nhìn qua cửa sổ, YK thấy một chiếc díp phóng như bay trên con đường đất đỏ ngoằn ngoèo. Hắn biết đó là xe hơi của đại tá Woong. Hắn nhồm đậy, nói với Rimbô :

— Họ đến rồi kia.

Rimbô đặt chai huyết ky mới lên bàn :

— Nào, ta uống mừng keo nữa.

YK lắc đầu :

— Thú thật với ông, ruột tôi rối như tơ vò. Tôi không thiết gì ăn uống chớ đừng nói liên hoan nữa.

—Ồ, ông nhỏ gan quá ! Có một tên gián điệp lọt vào R mà ông mất hẳn tinh thần như tử tội

sắp bị điệu ra pháp trường.

YK lại thở dài :

— Đặt vào địa vị tôi ông sẽ thấy khó khăn. Biết đâu tên Văn Bình đã liên lạc được với lão giám đốc ở Sài Gòn. Trong trường hợp này tôi không thể trở về. Tôi chỉ yên tâm nếu...

— Thôi, tôi đã hiểu ý ông. Ông chỉ yên tâm nếu họ giao tội nhân Văn Bình cho ông xử trí.

Xe dip rồ máy dưới vườn, rồi có tiếng nói báo. Đại tá Woòng nhỏ đầu vào phòng trước tiên. Rồi đến Vương Sinh.

Wương Sinh chia tay bắt :

— Chào hai ông. Lẽ ra chúng ta phải thết tiệc long trọng để tiễn hai ông bạn trở về Sài Gòn. Nhưng vì tình hình hơi đặc biệt nên...

Đại tá Woòng cướp lời :

— Nên chúng tôi đã bố trí cho hai ông lên đường nội hôm nay. Những đề nghị do các ông đưa ra đã được Trung ương chấp thuận toàn diện. Tuần tới, nếu không gặp trở ngại, tôi sẽ có mặt tại Sài Gòn.

Ngừng một phút, đại tá Woòng tiếp :

— Tôi đã sắp sẵn xe hơi chở hai ông ra đến bìa rừng. Hai ông sẽ đáp phi cơ nhỏ về đồn điền cũ. Nào, mời hai ông lên đường.

YK nghiêm giọng :

— Tôi chưa thể về Sài Gòn.

Wương Sinh trợn mắt :

— Chúng tôi đã bố trí đầu vào đây. Nếu ông định hoãn, sợ đến tuần sau ông mới có hoàn cảnh rời mặt khu. Ông lưu lại đây lâu đối phương của ông ở Sài Gòn sẽ ngờ vực, ông quên rồi ư ?

YK đáp :

— Không quên. Nhưng nếu tôi về ngay sự an toàn sẽ bị đe dọa. Tôi đã bàn kỹ với ông Rimbô. Tôi chỉ yên tâm trở về nếu các ông trao tên Văn Bình cho tôi.

Đại tá Woòng ngạc nhiên :

— Ông mang hẳn về Sài Gòn sao được ?

YK nói :

— Không. Tôi không mang hẳn về. Mục đích của tôi là bắt hẳn cung khai một vài điều bí mật. Được thế tôi mới có thể ăn no, ngủ kỹ.

Wương Sinh phá lên cười :

— Điều ông yêu cầu, chúng tôi không thể thỏa mãn.

YK khoan tay trước ngực, giọng cương quyết:

— Lý do ?

— Ông không nên tìm biết lý do thì hơn.

— Nhưng tôi, tôi cũng có lý do của tôi. Nếu các ông không chấp thuận, bắt buộc tôi phải hủy bỏ những điều đã cam kết.

— Tính mạng ông sẽ khó được an toàn.

— Hừ... ông đừng dọa tôi. Ông chỉ là cấp thừa

hành. Nếu tôi có mệnh hệ nào thì cấp trên sẽ bằm vằm ông ra. Và lại, cho dầu ông ám hại tôi cũng chẳng cần. Thà chết ở đây, còn hơn về Sài Gòn mà chết.

Đại tá Woòng lừ mắt nhìn Vương Sinh. Không khí trong phòng trở nên ngột ngạt như đơm mùi thuốc súng. lát sau, đại tá Woòng cất tiếng :

— Chúng tôi sẽ bàn lại, và sẽ thông báo ông biết kết quả. Tuy nhiên, ông có thể tin cậy là chúng tôi luôn luôn cố gắng thỏa mãn mọi đề nghị của ông.

YK cười nửa miệng trong làn khói thuốc xanh um :

— Cảm ơn ông trước.

Cả bọn lục tục kéo xuống vườn. Bầu trời vẫn chan hòa ánh nắng. Từ xa vẫn vọng lại tiếng máy bay. YK nhìn xôn xác, giọng lo lắng :

— Đường như phi cơ trinh sát. Không khéo họ đã phăng ra tôi ở đây.

Rimbo xoắn hai bàn tay vào nhau, dáng điệu kẻ cá :

— Trên máy bay nhìn xuống bị rừng già che kín, phi công sẽ chẳng thấy gì hết. Ông yên tâm. Kế hoạch của ta được tiến hành một cách êm thấm và kín nhem.

YK chắt lưỡi :

— Êm thấm và kín nhem vậy mà lão Hoàng đã biết !

Không ai trả lời câu hỏi khẩn khoản của YK. Tiếng đại bác nổ rền ở bia rừng. YK lại chắt lưỡi :

— Hành quân, lại hành quân... Ở đâu cũng thấy hành quân... giờ nào cũng gặp lão Hoàng...

Bất giác YK rờ gáy. Hắn vừa nghĩ đến ông Tổng giám đốc Mật vụ. Hắn vừa nghĩ đến Văn Bình

..

Văn Bình rờ gáy, chàng lặng người khi nhận ra cục biron khá lớn. Chàng nhớ rõ mồn một những việc xảy ra. Một viên đạn thuốc mê bắn ra ra lau, chàng bất tỉnh.

Miệng chàng khô đắng và lộn mửa. Đó là hậu quả sau khi tỉnh giấc của người bị đánh vào gáy. Chắc sau khi chàng mê man địch đã ủa nhau đánh đập chàng bở ghét.

Tay chân chàng ề ề âm song thân trí chàng vẫn sáng suốt như bình thường. Chàng nhìn quanh, gian phòng tối om, nên chàng không biết là đêm hay ngày.

Chàng cúi xuống cõ tay, chiếc đồng hồ quen thuộc đã biến mất. Tuy nhiên, căn cứ vào bụng không đói lắm, chàng đoán là mới xế trưa hoặc gần chiều là cùng

Chàng vươn vai cho khỏi mệt. Khi ấy chàng mới biết là hai tay bị xích và chân bị tra vào cùm. Chiếc cùm gỗ nặng, chôn hết hệ dài gian phòng. Khi âm mốc xồng nong nặc. Tiếng gỏi đập cánh

vù vù. Trên tường óng ánh chắt lán tinh trắng. Chàng biết đây là thạch động, có lẽ là thạch động ẩn ngầm dưới đất.

Chàng đã vượt ngục một lần, lần này chắc địch sẽ không chừa mảng để chàng vượt ngục nữa. Chàng muốn luồn tay vào túi rút thuốc ra hút nhưng hai tay đã bị bó chặt trong sợi giây xúc xích to tướng. Dầu sao, chàng cũng không tin địch để sót thuốc lá trong túi chàng. Trời, gói Salem thơm phức ! Phút này, được hút thì thần tiên biết mấy.

Nhìn lên trần, chàng thấy một ô vuông lớn bằng nửa tờ báo, hắt xuống lán sáng lơ mờ. Có lẽ đó là lỗ thông hơi, bên trên có lính gác túc trực.

Bỗng chàng miên man nghĩ đến Hoàng Hoa. Chàng không quên được giây phút cuối cùng của nàng.

Sống, nàng đã hy sinh cho chàng.

Chết, nàng vẫn tiếp tục hy sinh cho chàng.

Bất giác chàng buông ra tiếng thở dài náo ruột.

Một tiếng nói xé toang màn tối :

— Sợ chết nên thở dài sườn sượt hả ?

Té ra trong nhà giam có người gác. Hắn ngồi đầu, chàng không nhìn thấy. Nhưng chắc chắn là ở sau lưng. Chàng muốn quay lại nhưng hai chân bị cùm tréo, chàng không thể xoay mình.

Tiếng nói ồm oàm lại cất lên :

— Định trốn hả ? Hết hy vọng rồi anh ơi ! Ai đã vào hầm này là ở suốt đời. Anh nhìn hai bên mà xem. Xương trắng cả đồng. Xương đồng chỉ của anh đấy.

Văn Bình sực nghĩ một mùi hôi thối khó tả. Thì ra từ nãy đến giờ mãi suy nghĩ bằng quơ chàng không để ý đến mùi thịt rữa tràn ngập gian hầm.

Chàng quờ bàn tay xuống đất và chạm đồng xương lạo xạo. Đó là xương ống chân và một cái đầu lâu. Cái sọ dừa lán lông lóc trên nền đất ướt át.

Tiếng nói người gác lại vắng lên :

— Anh biết đầu lâu của ai không ? Của một nữ nhân viên do lão Hoàng phái từ Sài Gòn lên. Vài ngày nữa, anh sẽ biến thành đồng xương trắng.

Văn Bình thăm dò phản ứng của tên gác :

— Phiền anh cho tôi nước uống. Khát quá.

Hắn cười bành hếch :

— Anh ngáy thơ ghê. Xương hầm này còn làm gì được ăn, được uống nữa. Anh sẽ chết dần, chết mòn hiểu chưa ? Nhịn ăn thì nửa tháng mới chết, chứ nhịn khát chỉ độ tuần lễ là cùng. Nhưng mà... trông bộ mã to lớn và chắc nịch của anh e ra phải ba tuần lễ.

Hắn nhắc đến thăm cảnh nhịn ăn, nhịn uống đến chết bằng một giọng thần nhiên, như

người kể chuyện cổ tích. Văn Bình giận sôi sùng sục. Chàng muốn bẻ xích, đập tung cùm, và nhẩy lại bốp sọ hấn nát vụn từng mảnh.

Song chàng đành nuốt hận. Trông bóng tối, mắt chàng chiếu sáng một cách dị thường.

Bỗng bên trên có tiếng ồn ào. Nấp hầm được lịch kịch mở ra, ánh sáng lọt xuống.

Rồi có tiếng gọi :

— 23 ? Máy ngũ hay thức ?

23 là số hiệu tên gác. Hấn gất um :

— Tại sao lại hỏi tao còn ngũ hay thức ? Máy tưởng ngũ dưới mồ dễ lắm sao ? Thôi, kéo tao lên cho rồi, tao bắt đầu ngạt thở, không chịu nổi nữa.

Tiếng nói bên trên :

— Phúc cho mày đấy. Không những mày mà cả thằng tù nữa. Ờ, 23, đợi một lát. Để tao gióng thang xuống.

Văn Bình khấp khởi mừng thầm. Chàng được đưa lên, có nghĩa là chúng chưa giết chàng. Chúng chưa giết, kẻ ra cũng không lạ. Chàng là kho tàng tài liệu quan trọng, khai thác xong rồi đem giết cũng chưa muộn.

Qua cửa hầm, một ngọn đèn được thả xuống. Văn Bình không sửng sốt khi thấy ngọn đèn điện. Hầm giam có điện, tất ở gần tổng hành doanh của R.

Ngọn đèn điện 25 nèn lác lư ở đầu giây. Lùm

sáng vàng ệch chiếu xuống gian hầm hơi thối và lùm lèo.

Giờ đây Văn Bình mới nhận rõ mặt tên gác phía sau. Hấn có tấm thân to lớn, da dẻ sần sùi và đen xỉ như chà gác cửa. Thoạt trông, chàng biết hấn là người Lèo lai Việt. Đôi mắt lồi ra thật dữ tợn, miệng hấn rộng hoác tướng như bỏ cái găng đánh «bóc» cũng lọt. Khi cười, hàm răng cái má khấp khềnh của hấn nhe ra, kẻ yếu bóng vía phải giật mình thon thót, vì cặp răng nanh nhọn hoắt tạo cho người chưa quen cái ấn tượng răng nanh ma cà rồng.

Tên lính cởi trần tròng trọc, chiếc quần đùi bằng vải kaki cắt ngựa vá chằng chịt, vốn là quần tây dài cắt cụt, dính chặt bắp đùi tròn xoay như cột nhà cháy. Hấn khệnh khạng từ góc hầm bước ra. Khẩu tiêu liền dụng vào thắt lưng đầy đạn kêu lách cách.

Tiếp theo ngọn đèn là một cái thang tre được đưa xuống. Tên lính đen thui tiến đến trước mặt Văn Bình, giọng the thé :

— Bị cùm tréo, đồng chí đau chân không ?

Văn Bình cười khẩy :

— Êm lắm. Còn êm hơn cái eo người tình của đồng chí.

Tên lính trợn mắt ọc lòi :

— A, mày dám hỗn. Ông lại dẫn cho một mẻ. Hấn nhò giữa mặt Văn Bình. Tránh không

kip, chàng lãnh trọn bãi nước miếng bắn thiu vào giữa trán. nếu hai tay chàng được rảnh rang thì tên linh vượt râu hùm đã ăn đòn nằm chổng gong trên đất. Tay xịch, chân cùm, Văn Bình đánh nhần nhục chờ cơ hội.

Thấy chàng nin thình, tên linh gạt gù :

+ Biết điều là phải lắm. Từ xưa đến nay chưa đũa nào dám trêu oai tao, mày chỉ mới ăn đòn, vậy còn nhân đạo. Để mày nhớ lâu, tao tặng thêm một bãi danh dấu kỷ niệm êm đềm này nữa.

Hắn nhõ tiếp, và thuận tay tát Văn Bình. Chàng thân nhiên chịu đòn, không hề rặng nửa lời.

Bên trên, có tiếng nói to :

— Sao mày lung khùng thế ? Mỏ cùm phạm nhân mau lên.

23 lúi húi mở chốt cùm. Cùm được nhắc lên. Văn Bình rút chân, è ằm cả người. Thế cùm tréo làm chân cương máu, xung vù, chàng đứng dậy thì đau buốt tận óc và loạng choạng muốn té.

Tên gác đen thui cười khoái trá :

— Mời ông trèo thang nhanh lên. Kéo ngửa tay, tôi lại cho phát cạc bin bỏ mẹ bây giờ.

Văn Bình vịn cầu thang gỗ lạng lẽ trèo lên. Chàng có tài hồi phục thần tốc, chỉ cần hít vài hơi thở trong lành là lấy lại một phần sức lực.

Bên trên là một thạch động lớn, được ngăn bằng phen nữa. Hai cái ghê vải gấp, loại ghê của

quân đội viên chinh Pháp, kê tênh hênh giữa nhà bên cạnh đồng võ chai không.

Điều làm chàng ngạc nhiên là một mâm cơm thịnh soạn nằm ngay ngắn trên cái ghế đầu ở góc Bong dôi sẵn, Văn Bình chỉ muốn ngồi vào tự thết một bụng no nê. Song trước khi giải quyết vấn đề bao tử, chàng phải cho tên linh đen thui, số hiệu 23, một bài học về phép xử thế. Hắn đã trèo khỏi thang. Nhác thấy chai rượu trắng, hắn vồ lấy tu ừng ực. Đối diện Văn Bình là ba gã đàn ông mặt mày dữ tợn, đeo dây súng và dao găm. Cả ba đều ngó chăm chú, như muốn thời miên chàng

Tuy tay chân còn bải hoải—và tuy xịch sắt còn trói quặt hai tay ra sau lưng— Văn Bình đã khỏe lại. Đã đến lúc chàng cần ra oai với bọn gác. Chàng biết là chưa có cơ hội trốn thoát, nhưng ít ra chàng cũng phải làm chúng nể sợ.

Uống rượu xong, 23 chỉ mặt Văn Bình, khoe khoang với bạn :

— Các cậu nhìn xem, thằng điên này dám xấc xược với tôi. Tôi vừa tặng hắn cái tát nổ đom đóm. Bọn mình nên đãi hắn thêm một châu nữa cho tỉnh người.

Một tên lớn tuổi gạt phất :

— Không được. Đại tá không cho phép đánh đập.

Nằm được thóp địch Văn Bình nhờ nước bọt

trả thù vào mặt 23.. Đứng gần chàng hẳn bị tới tâm mặt mũi. Hẳn chưa kịp phản ứng thì Văn Bình đã phóng ra ngọn độc cước. Nền nhà trơn trượt nên chàng hụt đòn. Tuy vậy tên gác cũng ôm bụng nhăn nhó. Ngọn cước của chàng móc trúng dạ dày hẳn. Hẳn hét lên một tiếng khùng khiếp rồi nhảy xô vào người Văn Bình.

Nhưng chàng đã đợi sẵn với ngón đá thứ nhì. Lần này chàng khều bằng gót chân. Hẳn « hự » thảm thiết rồi ngã lẩn. Nhưng hẳn lại lồm cồm bò dậy. vớ khẩu súng dựa bên giường vải. lên đạn đánh soạch. Bắn hẳn đập cườm tay hẳn cạo khẩu súng vắng ra.

Tên lớn tuổi quát :

— May không có quyền làm lộng.

23 ôm tay kêu đau. Mắt hẳn nhìn Văn Bình gườm gườm. Chàng mỉm cười ngạo mạn. Một phút sau, chàng nói :

— Tôi chấp anh cầm dao, còn tôi, tôi chỉ đấu bằng chân thôi

23 rí lên :

— Đứng quá quắt ! Tao sẽ vằm mày ra trăm mảnh.

Tên lớn tuổi can gián :

— Im đi mày.

Rồi ngoảnh sang Văn Bình :

— Yêu cầu anh phục thiện một chút. Nếu cứng

cổ, miễn cưỡng tôi phải dùng biện pháp mạnh.

Văn Bình uốn ngực, thách thức :

— Các anh muốn hẳn, muốn chém, muốn làm gì, tùy ý. Nhưng cấm không được tỏ thái độ thô bỉ. Tuy bị xích tay, tôi vẫn còn đủ sức hạ sát hai người trong bọn anh.

Tên lớn tuổi đầu dju :

— Chuyện đã qua, thôi xi xóa. Sở dĩ tôi đưa anh khỏi hầm vì có lệnh trên. Mời anh lên đây chẳng phải để tra tấn mà để ăn bữa cơm no nê.

Giọng nói đạo đức giả của hẳn làm chàng kinh tởm. Một tên khác tiếp theo :

— Chắc anh đói lắm. Bọn tôi đã dọn những món ngon bắt hủ. Rán : ăn cho hết kéo xuống âm phủ lạnh lẽo lại trách chúng tôi thất đức.

Văn Bình lặng thinh không đáp. Chàng được dẫn đến ghế vải và ngồi xuống. Tên lớn tuổi rút túi ra cuộn dây thừng ni-lông, loại dây nhỏ nhưng rất bền, và trói nghiêng hai chân chàng lại

Chàng thản nhiên nhìn hẳn trời chàng vào tảng đá nhọn từ dưới đất nhô lên. Chàng chỉ có hy vọng thoát thân nếu nhờ nổi tảng đá nặng mấy trăm kí và bứt hết mấy chục vòng dây dù kiên cố.

Tên lớn tuổi can dận :

— Phiền anh ngồi yên. Bây giờ tôi tháo xích tay.

Một tên lính bưng mâm cơm lại. Văn Bình nhìn

vào mâm, đồ hộp cá thịt bầy la liệt, và đặc biệt có chai rượu vang đỏ và điều xi-gà Ma-ni to tướng.

Tên lớn tuổi nhìn giữa mắt chàng, giọng nghiêm nghị :

— Mâm thức ăn này được dọn riêng cho anh. Tôi dành cho anh nửa giờ. Nếu anh thiếu can đảm thì hãy uống hết chai vang. Trong trường hợp chưa say, tôi sẵn sàng biểu thê m nửa lít rượu đế.

Chàng hỏi hần :

— Tại sao tôi phải can can đảm ?

Hần cười, bí mật :

— Lát nữa, anh sẽ biết.

Văn Bình thừa hiểu lát nữa người ta sẽ làm gì. Đây — nếu chàng không lằm — có thể là bữa ăn cuối cùng của đời chàng. Tử tội trước khi ra pháp trường thường được đánh chén say sưa. Có người uống rượu mềm người để khỏi run rẩy. Nhưng cũng có người quá sợ không ăn, uống gì được.

Một tên lính cầm chai rượu, gật gù :

— Rượu vang ngon quá, bạn nhỉ ? Đáng tiếc là bạn chỉ được nhậu lần này là ô hó vĩnh biệt.

Tên khác xen vào :

— Kira miệng lại đi mày.

Văn Bình mỉm cười :

— Đây là bữa ăn cuối cùng của tử tội, phải không ? Nếu vậy tôi xin cảm ơn.

Chàng thần nhiên rót rượu vang đỏ hồng vào

cái ca sắt, và đưa lên miệng nốc một hơi. Rượu chất khá đậm đà, chắc được nhập cảng, và phải là bọt-dò chính hiệu. Rồi chàng bẻ bánh mì ăn ngon lành. Nói cho đúng, chàng cũng lo lắng, song ở vào trường hợp một tay gián điệp quan trọng bị bắt thì lo lắng chỉ là vô ích, vì số phận chung cho gián điệp luôn luôn là tử hình.

Hộp thịt bò Mỹ được mở nắp. Văn Bình múc ăn với dáng điệu rên rỉ của người nhân rồi. Một tên lính nói :

— Tôi nhắc lại cho anh nhớ. Anh chỉ còn 30 phút.

Văn Bình ngược mắt :

— 30 phút hơi ít, nhưng thôi cũng được. Xướng âm phủ, tôi sẽ phù hộ cho các anh,

Một tên nhân mặt :

— Đừng giả bộ nói đùa. Chúng tôi không lờm anh đâu. Chúng tôi được lệnh cho anh ăn ngon trước giờ ra pháp trường. Lát nữa, anh sẽ chết. Không phải chết bằng thuốc xi-a-nuya mà bằng đạn AK-47.

Văn Bình nhún vai :

— Nếu bạn xin các anh nhắm cho trúng. Đạn ở mặt khu rất hiếm, còn hiếm hơn đàn bà đẹp, bắn trật ra ngoài phiền lắm.

Tên chỉ huy quát :

— Cầm miệng. Lát nữa bị lôi ra bãi lại run như

cây sậy.

Văn Bình top ngậm rượu vang :

— Các anh run còn tôi thì không. Vì lẽ các anh không được ăn no, trời thì lạnh. Trời này mà được om đàn bà trong phòng có lò sưởi thì tuyệt !

Tên chỉ huy lên đàn « soach » :

— Mày còn ba hoa, tao sẽ bắn nát họng.

Văn Bình ném luôn cái ly vào mặt hắn, rượu bắn tung tóe. Hắn lưỡng cuống trong một phút, mà mày đầy rượu vang đỏ.

— Tao khiêu khích mày đấy. Mày bắn thử coi.

Tên chỉ huy vuốt mặt cho sạch rượu, mắt long sông sọc. Song hắn lặng thinh không nói lời nào, vì có tiếng động cơ xe hơi rì rì. Một tên kêu :

— Đại tá đến..

Cả bọn đều chụm chân đứng nghiêm khi Vương Sinh bước vào. Vương Sinh vẫn giữ ẻ mà khinh khỉnh thương lệ. Văn Bình không thêm ngược đầu. Chang còn bận chăm điều xi-gà thơm phực.

Vương Sinh dẫn giọng :

— Văn Bình ? Hắn anh đã biết đây là bữa cơm cuối cùng. Tôi nhận được lệnh hành quyết anh hôm nay. Anh theo đạo nào ? Tôi sẵn sàng cho phép anh xưng tội trước khi thọ hình.

Văn Bình hỏi :

— Xưng tội với ai ?

Vương Sinh nói :

SÓNG GIÓ TAM KIỆU

— Trong tổng hành doanh có một nhà sư và một ông cha. Anh cần ai, tôi sẽ cho mời đến ngay.
Văn Bình hít một hơi xi-gà :

— Cám ơn lòng tốt của anh. Tôi không theo đạo nào cả.

— Anh nói láo. Tôi biết anh theo đạo Phật.

— Thế hả ? Anh theo Công giáo hay Phật giáo ?

— Vô thần.

— Anh dùng sai chữ. Vô thần không đúng.

Anh là kẻ vô luân.

— Đừng lộng ngữ. Tôi nhắc lại lần nữa, anh theo đạo nào ?

— Nữ đạo.

— Hừ, lại hỗn xược. Nữ đạo là cái quái gì ?

— Vương Sinh ơi, anh ngu như bò Nữ đạo là đạo của giống đực trên trái đất. Qua địa cầu bản thủ này đã trở thành tươi đẹp là nhờ đàn bà. Loài người chia ra làm 5 đại châu là vì đàn bà. Thương nhau, đánh nhau, giết nhau là vì đàn bà. Con người sống vì đàn bà. Bởi vậy, trước khi chết tôi xin anh được gần đàn bà. Nhưng phải là đàn bà đẹp. Thật đẹp. Mặt mũi đẹp đã đành, thân hình cần đẹp nữa. Nhưng thôi, anh không phải là kẻ sành điệu. Anh chưa biết lựa chọn.

Nói đoạn, Văn Bình cười khanh khách.

Vương Sinh nổi giận :

— Được, đã cúng dầu thì cho chết. Tiểu đội

trường hành quyết đầu ?

Tên tiêu đội trưởng gân cổ thét :

— Có mặt.

Vương Sinh ra lệnh :

— Mang hãn ra bãi.

Văn Bình được cởi trói hai chân nhưng tay chàng lại bị xích quặt như cũ. Chàng dễ mặc, không thêm chống cự Xong xuôi, một tên bịt mắt chàng bằng vuông vải đen lớn. Chàng phản đối :

— Khỏi cần bịt mắt. Tôi muốn nhìn huyệt sủng-khoái hơn.

Vương Sinh gạt :

— Không được. Phải bịt mắt anh để bảo vệ bí mật.

Văn Bình hắng giọng :

— Chắc anh sợ tôi xuống âm phủ báo cáo với Diêm Vương ?

Vương Sinh nín khe. Bịt mắt xong, Văn Bình bị đẩy ra ngoài. Tuy được xốc nách, chàng vẫn vấp ngã. Chàng cố tình vấp ngã để xô bọn lính vào nhau. Mục đích của chàng là thừa cơ lộn xộn đoạt một khẩu cạc-bin. Hai tay bị xích, song chàng vẫn có cách xử dụng súng để chuyển bại thành thắng.

Xuyên qua làn vải đen dày, Văn Bình nhận thấy trời còn sáng. Có lẽ trời mới chuyển chiều.

Chàng nghe thác nước chảy róc rách đầu đầu. Suối Kré chẳng ? Nếu vậy chàng thoát thân không

khó. Chàng đã thuộc lòng khu vực gần suối Kré. Có thể nhà giam nằm trong hẻm đá, dưới giòng suối

Chàng hếch mũi ngửi. Chàng không thể quên được những mùi hương lạ lùng bên suối Kré. Mùi phấn mẫn mẫn của những cây nứa mới chặt đã khắc vào giác quan chàng một ấn tượng không tài nào phai nhạt.

Bỗng chàng bị dấm tời tấp vào mặt. Chàng ngã chúi. Lần này chàng không giả vờ nữa. Máu miệng chàng tuôn ra ri ri. Trong khi ngã, chàng đâm sầm vào ngực một tên lính. Bị xô bất thần, hãn ngã theo.

Kế hoạch thoát thân vụt hiện trong trí, Văn Bình không nghĩ đến những cú thối sơn đang giáng xuống mà chỉ nghĩ cách đoạt súng. Tên lính lồm cồm bò dậy. Căn cứ vào tiếng động, chàng biết hãn cách chàng nửa thước.

Óc chàng tỉnh nhanh như máy điện tử. Nếu không bị trói, chàng có thể đoạt súng dễ dàng, đấu địch cầm giữ võ khí cần mật đến mấy chẳng nữa. Nhưng trong hoàn cảnh này, hai cánh tay vô địch của chàng đã trở thành vô dụng. Giá hai mắt chàng không bị che kín, chàng còn có thể vận dụng cước pháp thần diệu để chuyển bại thành thắng. Giờ đây, chàng chỉ còn một lối thoát vất vả : xử dụng biến thể của ushirô-ukemi.

Ushirô-ukemi là một thế ngã lộn ra sau của